

Arrest

nr. 237 356 van 23 juni 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 22 november 2018 België binnen met hun paspoort en hun identiteitskaart en verzoeken op 14 december 2018 om internationale bescherming. Op 3 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Caracas. Op twaalfjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Barquisimeto. U woonde er samen met uw ouders in de wijk Las Trinitarias. U studeerde hotelmanagement en werkte de voorbije tien jaar als schrijnwerker. U had uw eigen atelier in Barquisimeto. Sinds midden jaren negentig bent u sympathisant van Accion Democratica. U nam deel aan tal van bijeenkomsten en manifestaties van de partij. Van 2015 tot 2017 stapte u mee op in betogingen tegen het regime in uw wijk. Sinds twee jaar hebt u een relatie met uw huidige partner, A. C. A. S. (...). Ook zij nam geregeld deel aan manifestaties van de oppositie. Aangezien deze demonstraties in de gaten gehouden en vaak ook uiteengedreven werden door de reguliere ordediensten en meer nog door de zogenaamde circulos bolivarianos of colectivos, werden jullie geïdentificeerd als tegenstanders van het regime. Uit voorzorg en vanwege de vele manifestaties in de wijk beslisten u en uw partner een kleine twee jaar geleden naar Avenida Los Leones, gelegen in een andere wijk in Barquisimeto, te verhuizen. Midden februari 2018 kreeg u in uw atelier bezoek van drie personen die tot de circulos bolivarianos behoren. Zij droegen een badge met daarop hun foto, naam en de letters PSUV, van de regeringspartij. Zij vroegen u uw vaderlandskaart (carnet de la patria) te tonen. U antwoordde dat u deze niet bezat en ook niet van plan was om ze aan te vragen. Daarop zeiden de drie dat u deze kaart moest aanvragen en hen 100 dollar per week moest betalen. In ruil daarvoor zou u voedselpakketten ontvangen, en veiligheid en toestemming krijgen om verder te blijven werken. U maakte hen duidelijk dat u dat geld niet had. Nadat u beloofd had een vaderlandskaart aan te vragen, verlieten zij uw atelier. Op een middag in mei 2018 kwam uw partner naar uw atelier. Toen zij uit haar wagen stapte, werd zij benaderd door drie personen. Zij rukten haar gsm en autosleutels uit haar handen. Zij wezen er haar op dat u nog niet betaald had, terwijl andere zaken in de straat wel hun bijdrage betaald hadden. Daarna vertrokken zij. Uit de beschrijvingen van uw partner kon u opmaken dat het niet om dezelfde personen ging als de vorige keer maar wel opnieuw om leden van de circulos bolivarianos. U en uw partner begaven zich naar het dichtstbijzijnde politiekantoor, in Fundalara. U wilde een aangifte doen voor het lastigvallen door circulos bolivarianos. De politie verwees u door naar de (CICPC Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas). Toen u zich daar aanbod, weigerde de CICPC echter een klacht tegen de circulos bolivarianos te noteren. U keerde dan maar onverrichterzake naar huis. In de daaropvolgende maanden had u weinig werk. In september 2018 stelde u vast dat uw atelier nagenoeg volledig was leeggeroofd. Alle grote machines waren verdwenen. U wendde zich tot Accion Democratica in de hoop een aangifte te kunnen doen maar niemand kon u helpen. U wilde niet zozeer de diefstal aanklagen, dan wel de intimidaties en pesterijen van de circulos bolivarianos. In oktober 2018 ging u het overgebleven materiaal in uw atelier ophalen. Daar aangekomen werd u tegengehouden door drie personen van de circulos bolivarianos. Zij zeiden dat u nog steeds niet betaald had en dat zij uw gereedschap en machines hadden. Als u die terug wilde, moest u hen 3000 dollar betalen. U beloofde hen dat, als zij u lieten werken, u hen zou betalen. Tevens zou u uw auto verkopen. Zij gaven u nog enkele dagen de tijd en vertrokken daarna. U keerde naar thuis terug en besliste het land te verlaten. U verliet Venezuela op 21 november 2018. De volgende dag kwam u in België aan. Op 14 december 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 15 oktober 2014 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw identiteitskaart; een akte die bevestigt dat u en uw partner wettelijk samenwonen d.d. 25 oktober 2018. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: een registratiedocument van uw handelszaak; twee foto's van uw atelier na de diefstal; een aanbevelingsbrief van Accion Democratica d.d. 2 oktober 2018; foto's en artikelen over het neerslaan van betogingen in Barquisimeto. Na uw persoonlijk onderhoud maakte u nog volgende documenten over: een foto waarop u te zien bent met Henry Ramos Allup en waarvan u in een begeleidende mail verklaart dat hij werd genomen op een mars in Barquisimeto; drie foto's van studente Victoria Capo en een foto waar u samen met haar op te zien bent. In de begeleidende mail schrijft u dat u op de ochtend van 24 juli 2017 het transport verzorgde naar een mars, dat jullie uren later in een hinderlaag werden gelokt door de guardia nacional en de circulos bolivarianos en dat verscheidene manifestantenn waaronder Victoria Capon toen opgepakt werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst heeft u uw beweerde jarenlange engagement als militant voor Accion Democratica niet aannemelijk gemaakt. Zo is het frappant dat u noch de leider van de partij in Barquisimeto noch de nationale voorzitter van de partij kende. U kende enkel Henry Ramos Allup die de algemene secretaris van de partij is. U kon niet zeggen hoeveel verkozenen Accion Democratica in het parlement heeft. U hield het op een laag percentage (CGVS, p. 13). Gevraagd naar wat Accion Democratica zou veranderen mocht de partij aan de macht komen, stelde u dat u niet meer in politieke partijen geloofde, hetgeen een hoogst opmerkelijk antwoord is voor iemand die sinds jaar en dag aanhanger van de partij beweert te zijn. U haalde geen enkel concreet programmapunt van de partij aan (CGVS, p. 22). Ook aan de door u neergelegde aanbevelingsbrief van Accion Democratica kan geen enkele waarde gehecht worden. Zo is het opmerkelijk dat u niet wist wie R. S. F. (...) is. De door u neergelegde aanbevelingsbrief werd nochtans in zijn naam opgesteld en door hem ondertekend. U gaf aan dat u de partij vroeg een brief voor u te schrijven en vermoedde dat hij die geschreven zal hebben. Deze uitleg overtuigt niet. Indien iemand van de partij een persoonlijke aanbevelingsbrief voor u schrijft, kan er verwacht worden dat deze persoon u kent en u hem dus ook. Bovendien is deze brief in zeer algemene bewoordingen opgesteld en vermeldt deze niets over uw concrete problemen. Nochtans zou u volgens uw verklaringen naar de partij gegaan zijn om een klacht neer te leggen nadat u de diefstal van uw machines en materiaal had vastgesteld (CGVS, p. 14, 16). Hierover wordt met geen woord gerept in de brief. Verder is het bevreemdend dat u volgens de aanbevelingsbrief tijdens verkiezingsprocessen als vertegenwoordiger van de partij gewerkt hebt. Zelf verklaarde u immers nooit voor de partij gewerkt te hebben. U stelde zich nooit kandidaat bij verkiezingen en was ook nooit bijzitter. U bracht enkel eten rond tijdens de verkiezingen (CGVS, p. 22), hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met werk als vertegenwoordiger van de partij. Niet alleen schoten uw verklaringen over uw kennis van en engagement voor de partij ernstig tekort, u bracht hiervan ook geen enkel geloofwaardig begin van bewijs. U legde overigens ook geen lidkaart neer terwijl u deze volgens uw verklaringen wel gehad heeft (CGVS, p. 22). Het feit dat u op de foto staat met Henry Ramos Allup doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast staat ook de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties van de oppositie op de helling. Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw politiek engagement voor Accion Democratica ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties van de oppositie. Bovendien legde u, niettegenstaande u beweerde aan alle manifestaties in uw wijk in 2015, 2016 en 2017 te hebben deelgenomen (CGVS, p. 11), hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Verder kon u geen enkele concrete manifestatie waaraan u in 2015, 2016 of 2017 deelnam, benoemen. De vraag werd u meermaals uitdrukkelijk gesteld. U antwoordde telkens ontwijkend en begon over het geweld van de ordediensten en circulos bolivarianos maar u beschreef nooit een concrete manifestatie waaraan u had deelgenomen (CGVS, p. 12). Voorts is het bevreemdend dat u zei dat er bij de laatste betoging waaraan u deelnam, in juni 2017, een aantal mensen gestorven zijn maar niet kon zeggen om wie het ging (CGVS, p. 14). Dit getuigt van een gebrek aan persoonlijke betrokkenheid. De door uw partner neergelegde screenshots van haar gsm kunnen evenmin als bewijs van deelname aan manifestaties weerhouden worden. Zij staat tweemaal op een foto, in dezelfde kleding. Zij draagt hierop telkens een pet en een grote zonnebril waardoor zij moeilijk herkenbaar is. Bovendien valt geenszins op te maken waarom de menigte die achter haar op de foto's te zien is op straat komt. Beide foto's werden bovendien geüpload op 13 februari 2014, meer dan vier jaar voor jullie vertrek uit Venezuela. Uw partner legde weliswaar nog een aantal screenshots van haar gsm van 2017 neer. Op deze screenshots is zij zelf echter niet te zien. Uit deze screenshots blijkt hoogstens een sympathie voor de oppositie en haar manifestaties tegen het regime maar niet dat zij (of u) hieraan effectief zou hebben deelgenomen. De foto's die u neerlegde van Victoria Capo – op één ervan bent u samen met haar te zien – kunnen evenmin weerhouden worden als begin van bewijs van uw deelname aan manifestaties. Het Commissariaat-generaal betwist op zich niet dat zij gearresteerd werd bij een manifestatie in juli 2017, doch u staft op geen enkele manier uw persoonlijke betrokkenheid hierbij.

Aangezien u geenszins aannemelijk hebt gemaakt te hebben deelgenomen aan manifestaties hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u tijdens deze demonstraties geïdentificeerd werd door de colectivos of circulos bolivarianos (CGVS, 15)

Voorts mist uw beschrijving van de circulos bolivarianos de nodige overtuiging. U stelde dat zij zich identificeren met een badge met daarop het logo van de PSUV, hun foto en naam. Deze beschrijving valt niet in overeenstemming te brengen met hun modus operandi. Aangezien uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat deze groepen de bevolking intimideren en er niet voor terugschrikken om geweld te gebruiken en bovendien geen officiële instantie zijn, is het hoegenaamd niet in hun belang om geïdentificeerd te worden. Op veel foto's die van deze colectivos circuleren, schermen ze hun gezicht af om net niet herkend te worden (CGVS, p. 18).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw partner over de intimidaties, bedreigingen en afpersing door de circulos bolivarianos of colectivos hoegenaamd niet overeenstemmen. U beweerde dat zij in februari 2018 kwamen en vervolgens opnieuw in mei 2018 toen zij uw partner aanvielen (CGVS, p. 17-18). Uw partner verklaarde daarentegen dat zij een eerste keer medio februari 2018 kwamen en vanaf dan ongeveer één keer per maand. Zo kwamen zij u in maart en april 2018 eraan herinneren dat u 100 dollar per week diende te betalen (CGVS partner, p. 8, 9). U gaf aan dat de personen die in februari en in mei 2018 kwamen niet dezelfde personen waren. Ook in oktober waren het drie andere personen. U herkende hen niet (CGVS, p. 19, 21). Uw partner stelde echter dat u aan de hand van haar beschrijving van de daders in mei 2018 wist dat het dezelfde waren die u in februari 2018 om geld hadden gevraagd. Nog verklaarde uw partner dat degenen die u heeft gezien steeds dezelfde waren (CGVS partner, p. 8, 9). Verder zei uw partner dat de colectivos in februari 2018 schrijnwerk aan u vroegen dat ze pas op lange termijn of zelfs helemaal niet zouden betalen (CGVS partner, p. 8). U repte hierover met geen woord. Bovendien is het niet aannemelijk dat zowel u als uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat de colectivos in mei 2018 een wapen op haar richtten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5 en DVZ partner, vragenlijst CGVS, vraag 5), iets wat zij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk ontkende (CGVS partner, p. 8, 10). Ook uw eigen opeenvolgende verklaringen stemmen niet overeen. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen u in oktober 2018 gevraagd werd om 3000 dollar te betalen, u geweigerd had dat bedrag te betalen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), daar waar u op het Commissariaat-generaal aangaf dat u beloofd had dat u uw auto zou verkopen en het bedrag zou betalen (CGVS, p. 16).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u, indien u werkelijk afgeperst zou worden, nooit gesproken zou hebben met de twee andere zaakvoerders in uw straat die ook door de colectivos werden afgeperst en zich uiteindelijk gedwongen zagen om hun zaak te sluiten (CGVS, p. 19).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u geschetste vluchtrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden

blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw partner een eigen zaak runden in Venezuela. Uw ouders wonen nog steeds in hun eigen woning in Barquisimeto. Uw vader werkt nog steeds in zijn

vastgoedkantoor (CGVS, p. 4-5, 8-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, relatie en professionele activiteiten in Venezuela staan niet ter discussie. De aanbevelingsbrief van Accion Democratica kwam hierboven reeds aan bod. De foto's van uw atelier na de diefstal bieden geen uitsluitel over de omstandigheden, oorzaken en daders. De foto's en artikelen over het neerslaan van manifestaties in Barquisimeto beschrijven een algemene situatie. Uit wat voorafgaat, blijkt geenszins dat u hier persoonlijk bij betrokken was.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Barquisimeto. U studeerde bedrijfsbeheer en werkte in een zaak die medische uitrusting verkocht. Vanaf 2014 nam u deel aan betogingen tegen het regime. Sinds begin 2017 hebt u een relatie met uw huidige partner, J. C. V. C. (...). Jullie woonden eerst samen bij zijn ouders in de wijk Las Trinitarias in Barquisimeto. Van april tot juli 2017 namen u en uw partner er geregeld deel aan manifestaties van de oppositie. In juli 2017 drongen onbekenden – u vermoedt leden van de circulos bolivarianos – de garage binnen en stalen onderdelen van de auto's. Vanwege de vele manifestaties en de toegenomen aanwezigheid van circulos bolivarianos in de wijk verhuisden jullie in augustus 2017 naar Avenida Los Leones, gelegen in een andere wijk in Barquisimeto. Medio februari 2018 kwamen er mannen van de circulos bolivarianos naar de zaak van uw partner. Zij eisten dat hij een afperssom van 100 dollar per week zou betalen en dat hij vaderlandskaat (carnet de la patria) zou aanvragen. In ruil daarvoor zou hij voedselpakketten

ontvangen. Tevens zeiden ze dat hij de oppositie niet meer mocht steunen. Ze vroegen dat hij de regering zou steunen en dat hij schrijnwerk zou leveren dat ze pas later of zelfs helemaal niet zouden betalen. In maart en april 2018 kwamen zij terug om uw partner eraan te herinneren dat hij 100 dollar per week moest betalen en zijn vaderlandskaart moest aanvragen. Op een dag in mei 2018 begaf u zich naar het atelier van uw partner. Net voor de poort werd u gegrepen door drie gewapende onbekende personen. Zij namen uw gsm en autosleutels af. Zij zeiden dat jullie moesten stoppen met betogen tegen het regime en wezen u erop dat uw partner nog steeds niet betaald had en ook nog altijd geen carnet de la patria had. Aan de hand van uw beschrijving kon uw partner opmaken dat het om dezelfde personen ging die hem eerder hadden benaderd. U en uw partner begaven zich naar het dichtstbijzijnde politiekantoor in Fundalara. Daar werden jullie doorverwezen naar de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas). In het kantoor van de CICPC weigerden de agenten een klacht op te nemen die gericht was tegen de círculos bolivarianos. Jullie keerden dan maar onverrichterzake terug naar huis. In september 2018 merkte uw partner dat er was ingebroken in zijn atelier. Bijna alle machines en materiaal waren verdwenen. In oktober 2018 werd uw partner in zijn atelier opnieuw tegengehouden door enkele personen. Ze richtten een wapen op hem en vroegen hem 3000 dollar in ruil voor het gestolen materiaal. Hij vroeg zijn aanvallers tijd om het gevraagde bedrag te verzamelen. Hij keerde terug naar huis en jullie beslisten het land te verlaten. U verliet Venezuela op 21 november 2018. De volgende dag kwam u in België aan. Op 14 december 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 27 december een geldigheidsduur van vijf jaar dat op 22 januari 2018 voor twee jaar verlengd werd; uw identiteitskaart. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: twee screenshots van uw gsm met foto's van u tijdens een manifestatie, geüpload op 13 februari 2014; enkele screenshots van uw gsm met foto's van manifestaties met commentaren van u waarin u uw steun betuigt aan de manifestanten en zich negatief uitlaat over het regime.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde motieven beroept als uw partner, J. C. V. C. (...). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“(…)”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. De screenshots van uw gsm kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 232 485, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 232 481. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknachtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verzoekende partijen zijn het niet eens met de commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissingen geen geloof hecht aan verzoekers jarenlange engagement als militant voor *Acción Democrática* en zijn deelname aan manifestaties van de oppositie. Zij laten wat dit betreft het volgende gelden:

“Verzoekende partij is hele lange tijd politiek actief te zijn geweest. Wat zij voornamelijk deed, is zich verzetten tegen de bestaande regime en Acción Democrática was de partij die een uitweg bood tegen de geldende regering. De deelname van verzoekende partij aan de manifestaties en haar lidmaatschap bij deze partij was haar manier van protesteren. Dat zij de namen niet kent van de leider van de partij in Barquisimeto of van de nationale partij, betekent niet dat zij geen lid was van de partij. Verzoekende partij was niet actief in de politiek zoals verwerende partij het verwacht, maar omdat zij zich verzette tegen het bestaande regime, deelnam aan manifestaties,... werd zij gezien als opposant. Zij wilde haar zaak kunnen runnen en een normaal leven leiden, maar dat werd onmogelijk gemaakt door de círculos bolivarianos/colectivos.

*p. 11 CGVS
(...)*

Gezien zij haar ongenoegen ook publiek uitte werd verzoekende partij door hen als opposant gezien, werd zij geïsoleerd, afgeperst en haar winkel werd volledig leeggeroofd.

*p. 12 CGVS
(...)*

*Verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen concrete manifestaties kan aanhalen waaraan zij deelnam. Niets is echter minder waar, zoals blijkt uit het gehoor: p. 12 CGVS
(...)*

Verzoekende partij kon aldus heel concreet aangeven hoe het eraan toe ging tijdens de betogingen, wanneer zij plaatsvonden en wat er gebeurde.”

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de door verzoeker gegeven beschrijving van de *círculos bolivarianos* niet strookt met informatie in het administratief dossier, argumenteren verzoekende partijen dat de commissaris-generaal een en ander door elkaar haalt. Volgens hen zijn er twee soorten *colectivos*, enerzijds zij die de ‘vuile karweiën’ opknappen en inderdaad vermoed zijn en anderzijds de ‘afpersers’, met wie zij te maken zouden hebben gehad. Die laatsten verbergen zich volgens verzoekende partijen niet en van hen zouden er wel degelijk foto's en video's circuleren.

Met betrekking tot de meerdere tegenstrijdigheden in hun verklaringen wat betreft de intimidaties, bedreigingen en afpersing door de *círculos bolivarianos* of *colectivos* waar in de bestreden beslissingen op wordt gewezen, repliceren verzoekende partijen in hun verzoekschriften als volgt:

“Er zijn helemaal geen tegenstrijdigheden. Wat de aantal keren betreft dat de collectivos zijn langsgesproken betreft, heeft verzoekende partij verwezen naar de keren dat zij kwamen en geweld gebruikten. De echtgenote van verzoekende partij heeft naar de totaal aantal keren verwezen.

Wat de identiteit van de mensen betreft die verzoekende partij en haar echtgenote bedreigden, heeft verwerende partij hen duidelijk verkeerd begrepen: verzoekende partij bedoelde dat de individuen niet dezelfde waren als zij die de eerste keer waren langsgesproken. Haar echtgenote bedoelde dat het allemaal collectivos waren (en dus niet noodzakelijk dezelfde mensen).

Wat de schrijnwerken betreft die de collectivos vroegen: dit betrof geen bestelling die zij plaatsten. Wat zij 'voorstelden' was dat zij een samenwerkingsbijdrage dienden te betalen voor bescherming en in ruil zouden zij schrijnwerken afnemen van verzoekende partij.

Tenslotte hebben verzoekende partij noch haar echtgenote verklaard dat de collectivos rechtsreeks een wapen hebben gericht op de echtgenote van verzoekende partij. De collectivos maakten wel een wapen duidelijk zichtbaar als een intimidatiemiddel.

Verzoekende partij en haar echtgenote kregen op de DVZ nooit de kans om hun relaas uitgebreid te doen en eventuele misverstanden - zoals bovenstaande - uit te klaren. Deze vermeende tegenstellingen kunnen dan ook niet verweten worden aan verzoekende partij en haar echtgenote.”

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus op basis van het vluchtrelaas, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor internationale bescherming gezien de mensonwaardige en algemene onveiligheidssituatie in hun land van herkomst.

De motivering in de bestreden beslissingen op basis waarvan de commissaris-generaal besluit dat zij niet in aanmerking komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, toont volgens verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal blind is en blijft voor de schrijnende en mensonterende toestand in Venezuela. Onder verwijzing naar de COI Focus “Venezuela. Situation sécuritaire” van 20 april 2018, toegevoegd aan het administratief dossier (p. 17-18), betogen verzoekende partijen vervolgens dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld gepleegd door de *colectivos* niet kan worden genegeerd. Zij menen dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om hen te beschermen tegen deze groep, die verantwoordelijk is voor een groot deel van de gepleegde criminaliteit en intimidaties in het land. Zij verwijzen in dit verband tevens naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela laten verzoekende partijen gelden dat de commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Hieruit blijkt volgens hen duidelijk dat de situatie almaar erger wordt. Onder verwijzing naar enkele passages uit de voormelde COI Focus, merken verzoekende partijen op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is (p. 36-37, 38). Verzoekende partijen verwijzen verder naar een bericht van Human Rights Watch van 5 juli 2018 en merken op dat ook de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekende partijen ook uit de laatste gebeurtenissen, wat zij staven aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws waaruit zij citeren.

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens verzoekende partijen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage bij de verzoekschriften wordt het rapport “*Human rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

3.2.2. Op 5 juni 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad in beide zaken een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan recente informatie over de veiligheidssituatie in Colombia.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in beide zaken een aanvullende nota neer samen met de COI Focus “*Venezuela. Situation socio-économique*” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019 en de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van de beroepen

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor aan het Venezolaanse regime gelieerde *circulos bolivarianos* of *colectivos* die hen zouden hebben geïdentificeerd als tegenstanders van het regime tijdens hun deelname aan manifestaties. Midden februari 2018 zou verzoeker, die verklaart sinds midden jaren '90 sympathisant van de politieke partij *Acción Democrática* te zijn, in zijn atelier bezoek hebben gehad van drie mannen van de *circulos bolivarianos*. Zij zouden verzoeker gevraagd hebben zijn vaderlandskaart (*'carnet de la patria'*) te tonen. Verzoeker zou geantwoord hebben dat hij deze niet bezat en ook niet van plan was aan te vragen. Daarop zouden de mannen verzoeker gezegd hebben dat hij zo'n kaart moest aanvragen en hen honderd dollar per week moest betalen in ruil voor voedselpakketten, bescherming en toestemming om verder te blijven werken. Op een middag in mei 2018 zou verzoekster benaderd zijn door drie personen

toen zij aankwam bij het atelier van verzoeker. Zij zouden verzoekster erop gewezen hebben dat verzoeker nog niet betaald had terwijl andere zaken in de straat hun bijdrage wel al zouden hebben betaald. Daarna zouden zij weer vertrokken zijn. Uit de beschrijving die verzoekster nadien aan verzoeker zou hebben gegeven zou die hebben kunnen opmaken dat het niet om dezelfde personen ging als de vorige keer maar wel opnieuw om leden van de *circulos bolivarianos*. Na zich te hebben gemeld bij de politie, zouden verzoekende partijen zijn doorverwezen naar de CICPC (*Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas*), die evenwel geweigerd zou hebben een klacht tegen de *circulos bolivarianos* te noteren. In september 2018 zou verzoeker vastgesteld hebben dat zijn atelier nagenoeg volledig was leeggeroofd. Verzoeker zou zich tevergeefs tot *Acción Democrática* hebben gewend in de hoop aangifte te kunnen doen tegen de *circulos bolivarianos*. In oktober 2018 zou verzoeker tegengehouden zijn door drie mannen van de *circulos bolivarianos* toen hij het overgebleven materiaal in zijn atelier kwam ophalen. Zij zouden verzoeker eraan herinnerd hebben dat hij nog steeds niet betaald had en dat zij zijn gereedschap en machines hadden en geëist hebben dat verzoeker hen 3000 dollar zou betalen betalen om zijn spullen terug te krijgen. Verzoeker zou hen beloofd hebben dat hij hen zou betalen indien zij hem lieten werken. Tevens zou verzoeker zijn auto verkopen. De mannen zouden verzoeker nog enkele dagen de tijd hebben gegeven en weer vertrokken zijn. Na dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben Venezuela te verlaten.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan overtuigen wat betreft zijn voorgehouden jarenlange engagement als militant voor *Acción Democrática* en zijn deelname aan manifestaties van de oppositie. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht het volgende uiteengezet:

“Vooreerst heeft u uw beweerde jarenlange engagement als militant voor Accion Democrática niet aannemelijk gemaakt. Zo is het frappant dat u noch de leider van de partij in Barquisimeto noch de nationale voorzitter van de partij kende. U kende enkel Henry Ramos Allup die de algemene secretaris van de partij is. U kon niet zeggen hoeveel verkozenen Accion Democrática in het parlement heeft. U hield het op een laag percentage (CGVS, p. 13). Gevraagd naar wat Accion Democrática zou veranderen mocht de partij aan de macht komen, stelde u dat u niet meer in politieke partijen geloofde, hetgeen een hoogst opmerkelijk antwoord is voor iemand die sinds jaar en dag aanhanger van de partij beweert te zijn. U haalde geen enkel concreet programmapunt van de partij aan (CGVS, p. 22). Ook aan de door u neergelegde aanbevelingsbrief van Accion Democrática kan geen enkele waarde gehecht worden. Zo is het opmerkelijk dat u niet wist wie R. S. F. (...) is. De door u neergelegde aanbevelingsbrief werd nochtans in zijn naam opgesteld en door hem ondertekend. U gaf aan dat u de partij vroeg een brief voor u te schrijven en vermoedde dat hij die geschreven zal hebben. Deze uitleg overtuigt niet. Indien iemand van de partij een persoonlijke aanbevelingsbrief voor u schrijft, kan er verwacht worden dat deze persoon u kent en u hem dus ook. Bovendien is deze brief in zeer algemene bewoordingen opgesteld en vermeldt deze niets over uw concrete problemen. Nochtans zou u volgens uw verklaringen naar de partij gegaan zijn om een klacht neer te leggen nadat u de diefstal van uw machines en materiaal had vastgesteld (CGVS, p. 14, 16). Hierover wordt met geen woord gerept in de brief. Verder is het bevreemdend dat u volgens de aanbevelingsbrief tijdens verkiezingsprocessen als vertegenwoordiger van de partij gewerkt hebt. Zelf verklaarde u immers nooit voor de partij gewerkt te hebben. U stelde zich nooit kandidaat bij verkiezingen en was ook nooit bijzitter. U bracht enkel eten rond tijdens de verkiezingen (CGVS, p. 22), hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met werk als vertegenwoordiger van de partij. Niet alleen schoten uw verklaringen over uw kennis van en engagement voor de partij ernstig tekort, u bracht hiervan ook geen enkel geloofwaardig begin van bewijs. U legde overigens ook geen lidkaart neer terwijl u deze volgens uw verklaringen wel gehad heeft (CGVS, p. 22). Het feit dat u op de foto staat met Henry Ramos Allup doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

*Daarnaast staat ook de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties van de oppositie op de helling. Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw politiek engagement voor Accion Democrática ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw deelname aan manifestaties van de oppositie. Bovendien legde u, niettegenstaande u beweerde aan alle manifestaties in uw wijk in 2015, 2016 en 2017 te hebben deelgenomen (CGVS, p. 11), hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Verder kon u geen enkele concrete manifestatie waaraan u in 2015, 2016 of 2017 deelnam, benoemen. De vraag werd u meermaals uitdrukkelijk gesteld. U antwoordde telkens ontwijkend en begon over het geweld van de ordediensten en *circulos bolivarianos* maar u beschreef nooit een concrete manifestatie waaraan u had deelgenomen (CGVS, p. 12). Voorts is het bevreemdend dat u zei dat er bij de laatste betoging waaraan u deelnam, in juni 2017, een aantal mensen gestorven zijn maar niet kon zeggen om wie het ging (CGVS, p. 14). Dit getuigt van een gebrek aan persoonlijke betrokkenheid. De door uw partner*

neergelegde screenshots van haar gsm kunnen evenmin als bewijs van deelname aan manifestaties weerhouden worden. Zij staat tweemaal op een foto, in dezelfde kleding. Zij draagt hierop telkens een pet en een grote zonnebril waardoor zij moeilijk herkenbaar is. Bovendien valt geenszins op te maken waarom de menigte die achter haar op de foto's te zien is op straat komt. Beide foto's werden bovendien geüpload op 13 februari 2014, meer dan vier jaar voor jullie vertrek uit Venezuela. Uw partner legde weliswaar nog een aantal screenshots van haar gsm van 2017 neer. Op deze screenshots is zij zelf echter niet te zien. Uit deze screenshots blijkt hoogstens een sympathie voor de oppositie en haar manifestaties tegen het regime maar niet dat zij (of u) hieraan effectief zou hebben deelgenomen. De foto's die u neerlegde van Victoria Capo – op één ervan bent u samen met haar te zien – kunnen evenmin weerhouden worden als begin van bewijs van uw deelname aan manifestaties. Het Commissariaat-generaal betwist op zich niet dat zij gearresteerd werd bij een manifestatie in juli 2017, doch u staft op geen enkele manier uw persoonlijke betrokkenheid hierbij. Aangezien u geenszins aannemelijk hebt gemaakt te hebben deelgenomen aan manifestaties hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u tijdens deze demonstraties geïdentificeerd werd door de colectivos of circulos bolivarianos (CGVS, 15)”

Verzoekende partijen ondernemen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in hun enig middel eenvoudigweg vast te houden aan hun verklaringen en op te werpen dat het feit dat verzoeker de naam van de partijleider in Barquisimeto en van de nationale partijleider van *Acción Democrática* niet kent niet betekent dat hij geen lid was van deze partij, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekende partijen verder betwisten dat verzoeker geen concrete manifestaties kon aanhalen waaraan hij zou hebben deelgenomen en er onder verwijzing naar verzoekers verklaringen op wijzen dat hij heel concreet kon aangeven hoe het eraan toe ging tijdens de betogingen, wanneer zij plaatsvonden en wat er gebeurde, weerleggen zij geenszins de pertinente vaststelling dat verzoeker, gevraagd concrete betogingen of aanleidingen voor betogingen te noemen, een beschrijving geeft die betrekking heeft op meerdere betogingen in een bepaalde periode maar geen concrete betoging of gebeurtenis aanhaalt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12).

Verder dient in navolging van de commissaris-generaal te worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen over de intimidaties, bedreigingen en afpersing door de *circulos bolivarianos* of de *colectivos*. In de bestreden beslissingen wordt in hoofde van verzoeker terecht gewezen op volgende tegenstrijdigheden:

“U beweerde dat zij in februari 2018 kwamen en vervolgens opnieuw in mei 2018 toen zij uw partner aanvielen (CGVS, p. 17-18). Uw partner verklaarde daarentegen dat zij een eerste keer medio februari 2018 kwamen en vanaf dan ongeveer één keer per maand. Zo kwamen zij u in maart en april 2018 eraan herinneren dat u 100 dollar per week diende te betalen (CGVS partner, p. 8, 9). U gaf aan dat de personen die in februari en in mei 2018 kwamen niet dezelfde personen waren. Ook in oktober waren het drie andere personen. U herkende hen niet (CGVS, p. 19, 21). Uw partner stelde echter dat u aan de hand van haar beschrijving van de daders in mei 2018 wist dat het dezelfde waren die u in februari 2018 om geld hadden gevraagd. Nog verklaarde uw partner dat degenen die u heeft gezien steeds dezelfde waren (CGVS partner, p. 8, 9). Verder zei uw partner dat de *colectivos* in februari 2018 schrijnwerk aan u vroegen dat ze pas op lange termijn of zelfs helemaal niet zouden betalen (CGVS partner, p. 8). U repte hierover met geen woord. Bovendien is het niet aannemelijk dat zowel u als uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat de *colectivos* in mei 2018 een wapen op haar richtten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5 en DVZ partner, vragenlijst CGVS, vraag 5), iets wat zij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk ontkende (CGVS partner, p. 8, 10). Ook uw eigen opeenvolgende verklaringen stemmen niet overeen. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen u in oktober 2018 gevraagd werd om 3000 dollar te betalen, u geweigerd had dat bedrag te betalen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5), daar waar u op het Commissariaat-generaal aangaf dat u beloofd had dat u uw auto zou verkopen en het bedrag zou betalen (CGVS, p. 16).”

De uitleg in de verzoekschriften dat verzoeker slechts verwezen zou hebben naar de keren dat de *colectivos* zijn langsgelopen én geweld hebben gebruikt, daar waar verzoekster naar het totaal aantal keren zou hebben verwezen, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker werd duidelijk gevraagd wanneer zijn belagers, na hun eerste bezoek in februari 2018, zijn teruggekomen en niet

wanneer zij geweld hebben gebruikt (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17-18). Bovendien blijkt niet uit verzoekers verklaringen dat er ook tijdens het eerste bezoek in februari 2018 geweld zou zijn gebruikt (*ibid.*, p. 15).

Verzoekende partijen kunnen verder niet overtuigen waar zij betogen dat zij verkeerd begrepen werden wat betreft de identiteit van hun belagers en verduidelijken dat, waar verzoeker bedoelde dat de individuen niet dezelfde waren als deze die de eerste keer langskwamen, verzoekster bedoelde dat het steeds *colectivos* waren, maar dus niet noodzakelijk dezelfde mensen. De Raad stelt vast dat verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of het steeds dezelfde personen waren die kwamen en dat zij als volgt op deze vraag antwoordde:

"Degene die hij heeft gezien waren steeds hetzelfde. Hij heeft mijn overvallers niet gezien maar volgens de beschrijving waren het dezelfde. Ze waren altijd met drie grote mannen, met een donkerdere huid dan de mijne." (adm. doss., stuk 9B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9).

Dat verzoekster niet gedoeld zou hebben op de individuen maar op de groepering waartoe zij behoren, kan in het licht van haar verklaringen niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partijen verduidelijken dat het schrijnwerk dat de *colectivos* volgens verzoekster vroegen geen bestelling was maar iets wat zij zouden hebben aangeboden in ruil voor de bijdrage die verzoeker hen diende te betalen voor bescherming, weerleggen zij de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker met geen woord gerept heeft over de vraag van zijn belagers tijdens hun eerste bezoek om een meubelstuk te maken dat zij op lange termijn zouden betalen, zoals verzoekster nochtans beweerde, niet (adm. doss., stuk 9B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8-10).

Door te betwisten dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zouden hebben verklaard dat de *colectivos* rechtstreeks een wapen hebben gericht op verzoekster en te beweren dat de *colectivos* hun wapen duidelijk zichtbaar maakten bij wijze van intimidatie, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen zoals opgenomen in de respectievelijke verslagen van interview bij de DVZ (adm. doss., stukken 20 en 20B, vragenlijst, vraag 3.5). Deze bewoordingen zijn wat dit betreft niet voor interpretatie vatbaar. Het argument dat verzoekende partijen bij de DVZ nooit de kans hebben gekregen om uitgebreid hun relaas te doen en eventuele misverstanden uit te klaren, is niet dienstig. Uit voormelde verslagen blijkt dat hun verklaringen aan verzoekende partijen werden voorgelezen en dat zij deze bevestigd hebben door het plaatsen van hun handtekening. Bovendien werd verzoekende partijen aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de kans gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot hun interview bij de DVZ. Uit het feit dat beiden van deze gelegenheid gebruik maakten om correcties aan te brengen, blijkt dat zij hun verklaringen hebben nagelezen. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoekende partijen zouden zijn teruggekomen op hun verklaring dat verzoekster een pistool op haar gericht kreeg indien dit niet klopte, *quod non* (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2, en stuk 9B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2).

De Raad besluit dat het betoog van verzoekende partijen niet dienstig is om de hoger weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"Uw identiteit, nationaliteit, relatie en professionele activiteiten in Venezuela staan niet ter discussie. De aanbevelingsbrief van Accion Democratica kwam hierboven reeds aan bod. De foto's van uw atelier na de diefstal bieden geen uitsluitel over de omstandigheden, oorzaken en daders. De foto's en artikelen over het neerslaan van manifestaties in Barquisimeto beschrijven een algemene situatie. Uit wat voorafgaat, blijkt geenszins dat u hier persoonlijk bij betrokken was."

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met de *circulos bolivarianos* of de *colectivos* niet aannemelijk maken.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie in het administratief dossier en uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschriften, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota's. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit hun verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt onzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet

behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekende partijen, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling lopen. In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:

"Uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw partner een eigen zaak runden in Venezuela. Uw ouders wonen nog steeds in hun eigen woning in Barquisimeto. Uw vader werkt nog steeds in zijn vastgoedkantoor (CGVS, p. 4-5, 8-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschriften geen elementen of argumenten aan die bovenstaande argumentatie van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de ter terechtzitting door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk afzonderlijk de mogelijkheid om hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN